

Bemærkninger til forslaget

I sommeren 1986 afvistes – som enhver kunne forudse på forhånd – igen mange tusind ansøgere til kollegieværelser.

I alt blev omkring 6000 ansøgere afvist i sommeren 1986, heraf 2100 i hovedstaden. I sommeren 1985 var situationen helt tilsvarende. Her fik således ca. 90 pct. af ansøgerne i København afslag (1955 ud af 2180).

Det hidtidige niveau for ungdomsboligbyggeriet har ikke kunnet nedbringe problemerne. Det hænger bl.a. sammen med, at mange boliger for unge er forsvundet og fortsat forsvinder som følge af saneringer og ombygninger af ejendomme i den ældre boligmasse.

Der mangler akut 15.000–25.000 ungdomsboliger.

Forslaget har derfor til formål at gennemføre en hurtig forøgelse af ungdomsboligbyggeriet.

Den 2. oktober 1985 fremsatte VS et forslag til folketingsbeslutning om en ny ungdomsboligpolitik (B 7) (se Folketingstidende 1985–86, forhandlingerne sp. 84 og 3149 samt tillæg A sp. 665). VS foreslog her en ungdomsboligkvote på 5000 i hvert af årene 1986 og 1987.

Dette forslag kunne ikke samle flertal (nåede ej heller til 2. behandling), men i forbindelse med færdigbehandlingen af forslag til lov om ændring af lov om boligbyggeri (L 29) (se Folketingstidende 1985–86, tillæg B sp. 323), stillede Socialdemokratiet og Socialistisk Folkeparti forslag om en kvote på 3500. Ved lovens vedtagelse blev kvoten for 1986 fastsat til 2500. VS støttede S-SF-forslaget.

I november 1985 fremsatte Socialdemokratiet et beslutningsforslag om forbedring af de unges boligsituation. Også heri foresloges en kvote på 3500 (B 49) (se Folketingstidende 1985–86, forhandlingerne sp. 2697 og 3149 samt tillæg A sp. 1967).

Ved udarbejdelsen af nærværende forslag har VS lagt til grund, at en kvote på 5000 i hvert af årene 1987 og 1988 ville være det bedste, men at bestræbelserne må koncentreres om at samle flertal for forslaget om 3500 nye ungdomsboliger hvert af de kommende år. Det har ikke mindst her været afgørende, at det socialdemokratiske forslag inde-

holder den formulering, at de afsatte midler i *deres helhed* skal anvendes til at forøge antallet af ungdomsboliger, dvs. der skal ikke ske reduktion af kvoten på grund af overførsel af midler til andre formål (i 1986 er bruttokvoten på 2500 blevet reduceret til en nettokvote på kun godt 2000 enheder, idet et beløb svarende til 475 enheder gik til byggeskader m.v.).

Forslaget indebærer således en nettokvote på 3500 enheder i hvert af årene 1987, 1988, 1989, 1990 og 1991.

Vedrørende kvoten er forslaget altså bragt i overensstemmelse med det socialdemokratiske forslag fra 1985 (der dog omfattede årene 1986–90).

I sammenhæng med forslaget om forøgelse af kvoten stilles forslag om ophævelse af den kommunale medfinansiering af ungdomsboligerne. Denne medfinansiering, der indførtes ved en lovændring i maj 1984, kan gøre det vanskeligt for kommunalbestyrelserne at finde plads til opgaven i budgetterne. Kommunerne – især i de store byer, hvor ungdomsboligmanglen er mest omfattende – bør tilskyndes til så aktiv en ungdomsboligpolitik som muligt, og det kan bl.a. ske ved at fjerne medfinansieringen.

Endelig foreslås en særlig indsats til støtte for en løsning af problemerne i Københavns kommune. Københavns kommune er det sted, hvor bolig-nøden er størst, og hvor også ungdomsboligproblemerne er mest akutte.

Kommunen har ikke selv magtet denne opgave. Der er i de senere år kun opført et meget ringe antal nye ungdomsboliger i kommunen, og i forbindelse med saneringer har unge således også været henvist til at bo i tomme ejendomme, som de har taget i brug (BZ).

Dette har imidlertid ikke alene været et resultat af bolignød, men også af BZernes ønske om at få lov til at indrette sig i deres bolig på deres egne betingelser.

Københavns kommune svigtede fuldstændig BZerne i september 1986, da boligelskabet Ungbo havde anmodet politiet om at sætte BZerne ud af Ryesgade 58, og hvor en løsning kunne have været